

FENT I DESFENT

Tamariu

Llum de Tamariu

La meva cala té un horitzó
que no treu sols ni posa llunes.

Llum romancera de matinada,
sobtada mort a trenc de tarda,

i, entremig, sol ardent,
sorra calenta i la pell nostra varada.

Gris

El dia s'encenia
a baix consum,
i el mar era de vidre.

Ara s'estén la boira grisa.

S'emmiralla l'onada llisa,
i s'escorre amb poca escuma.

— intermitència mínima.

El silenci, de nit, minvarà
la remor a la sorra,
el lleuger frec de l'escuma.

Dones al vent

Dues dones han passat.
Passegen arran de mar.
Caminen abraçades, a contravent.

M'atrauen la mirada.
Les miro des del balcó i entenc per què
m'agraden.

És per les cabelleres
ondulades amb reflexos
de vent, com si amb les dues
se'n trenés una de sola.

Voluptuosa onada, energia, cadència.
La mar arrissada i dues dones.

Coral

Pel camí de tornada, a la platja
he trobat dos trossos de coral
que el mar havia llançat a la sorra.
Distants l'un de l'altre,
semblaven d'una mateixa branca, encara.
Tenien mig centímetre de diàmetre
i un preciós color vermell, fulgurant.
El cor em salta.

Interpreto que és cosa de l'onada,
un presagi, no sé de què, a la sorra.
Penso com n'és de bona la meva sort
si la natura tanta bellesa em dona.

Il·lustració: Toni Casas

El gat

Aquest gat gris em vigila.
S'ha aturat sobre la roca
just a davant de la finestra.
Té un collega de pèl negre
que l'ajuda a vigilar-me.
S'enquaden per la fotografia,
immòbils com estàtues.
Abans es mouria la roca.
Quan hagi passat el dia
i la nit trenqui la postal,
l'idol davallarà del penya-segat,
i acostarà les dues brases
al balcó. Vindrà a refregar-se,
feli sigillós, mandrós. Vindrà
per deixar la seva marca,
i formalitzar el protocol
de qui m'assumeix en propietat.

Eternitat

M'agafes la mà i l'estrenys.
Amb la mirada m'animes
i l'impuls del cos em porta
al vol d'un instant.

Enrere he deixat la branca del pi petit
i turmentat que aferrava amb l'altra mà.
El tronc sortia per l'esquerra de la roca,
i penjava atret pel blau de sota.

Caigut sobre del rec.

Pel camí descrostat de les roques,
escanyat, pedregós, sobre l'aigua,
en salvar el rec, he sentit, un instant, volar
entrellaçades l'ànima meva i la teva.

| Carme Bonal Bastons |